

и ситъ и уморенъ отъ днешний празникъ лихъ,
като да е крило надъ него ангелъ тихъ
разперилъ. Дървеса безмълвно сж привели
широко клониша и сенки разпрострели,
тъй въ нещо сякаше услужани — и тяхъ
отъ тихи небеса съ безмълвния си смяхъ
ти милва месечко и поздрави имъ шепне
— и пахъ ни листъ, ни вейка трепне
за отзивъ на приветъ.

Далечъ внезапенъ шумъ
се счу и бързо се изъ закривений друмъ
задвижи някаква неясна сянка черна...
Бръзъ конски тропотъ — и край старците се мерна
кочия, но докле те сварятъ да се възгътъ,
тя сви задъ жгъла отсреща и въ мракътъ
потъна, — а и купъ низами подиръ нея
претрупопляха тамъ нататъкъ. Попъ Матея
Тукъ съдрпа Дивисилъ, и бързо въ ношния мракъ
те литнаха следъ тяхъ...

И всичко глъхна пакъ.
И чуть бе само туй въ безкрайните простори.
сама на себе си що си ношъта говори.

